

Δημήτρης Μίγγας

ΕΡΩΣ ΑΝΙΑΤΟΣ

Απενεργοποίηση

ΑΚΟΥΓΕΤΑΙ ΗΧΟΣ ΚΛΗΣΗΣ ΚΙΝΗΤΟΥ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ – μια μελωδία απαλή, διακριτική. Ένα δωμάτιο σκοτεινό, κρεβατοκάμαρα· στο βάθος το κλειστό παράθυρο πιέζεται απ' το φως της μέρας, μα ελάχιστες και ασθενικές φωτεινές χαρακιές καταφέρνουν να περάσουν από τα παντζούρια.

Το μοτίβο της κλήσης επαναλαμβάνεται εντονότερο. Στο μεγάλο κρεβάτι μέσα σε σκούρα κόκκινα σεντόνια κοιμούνται μια γυναίκα κι ένας άνδρας. Όσα μέλη του σώματός τους δεν είναι σκεπασμένα ξεπροβάλλουν γυμνά. Εκείνος γυρισμένος στο δεξί πλευρό, τα πόδια μαζεμένα ελαφρά σε στάση εμβρυακή, όπως διαγράφονται κάτω από τα κλινοσκεπάσματα, και το δεξί του χέρι, λυγισμένο στον αγκώνα, χάνεται ανάμεσα στα μαξιλάρια. Αυτή δίπλα, απ' τη μεριά της πλάτης του, ανάσκελα, τα ξανθά βαμμένα μακριά μαλλιά της καλύπτουν ένα μέρος του προσώπου και ελάχιστα το στήθος, το αριστερό πόδι της ξέσκεπο ως τον μηρό ψηλά· τα νύχια κατακόκκινα.

Ο ήχος του τηλεφώνου επιμένει· γεμίζει πια η μελωδία το δωμάτιο. Ο άνδρας, δίχως να ξυπνήσει, με ασυντόνιστες, μηχανικές κινήσεις προσπαθεί να βάλει το κεφάλι ανάμεσα στα δύο μαξιλάρια κι εκείνη ενοχλημένη αλλάζει θέση και γυρνά στο πλάι, στο δεξί πλευρό. Το αριστερό της χέρι αγκαλιάζει τη μέση του και το πόδι ανεβαίνει πάνω στον μηρό του – το κάτω μέρος του κορμιού της αποκαλύπτεται και προβάλλει γυμνό.

Ο ήχος διαπεραστικός, η συσκευή δονείται, αναπηδά, μετακινείται, ακουμπά στη βάση του φωτιστικού και συντονίζεται με αυτό ενισχύοντας τους κραδασμούς με θόρυβο μεταλλικό. Σφίγγεται η γυναίκα πάνω του κι εκείνος, με κλειστά τα μάτια ακόμα, ψάχνει, όπως ο τυφλός, σαρώνει με τη χούφτα τον αέρα πασχίζοντας να εντοπίσει τη συσκευή για να απομακρύνει τον σαματά. Το τηλέφωνο πέφτει από το κομοδίνο. Ανοίγει αυτός τα βλέφαρα επιτέλους και κοιτάζει γύρω αλαφιασμένος. Το φως της οθόνης που αναβοσβήνει στο σκοτάδι τον οδηγεί στη συσκευή· την πιάνει και τη φέρνει στο αριστερό αυτί, δίχως να δει ποιος τον καλεί, ξαπλώνει πάλι και με φωνή μπάσα, βραχνή μουγκρίζει ανάμεσα στα δόντια:

– Εμπρός...

Ο άγνωστος ακόμα συνομιλητής παραμένει άφωνος για κάποια δευτερόλεπτα, μέχρι να ελέγξει μάλλον αν κάλεσε το σωστό νούμερο και να σιγουρευτεί σε ποιον ανήκει ο βρυχηθμός· ύστερα ξεσπά:

– Εγώ είμαι, αγάπη μου... Παύση· συνειδητοποιεί ότι μπορεί να τον ξύπνησε και συνεχίζει με επιτήδευση και νάζι: Μη μου πεις ότι κοιμάσαι ακόμα!

Μια δροσερή, νεανική, σχεδόν κοριτσίστικη φωνή περνά απ' το ακουστικό και φτάνει ως το τύμπανό του· ακούει όμως την προσφώνηση πεντακάθαρα και η γυναίκα που είναι ξαπλωμένη δίπλα του.

Αντιλαμβάνεται αυτός πολύ αργά τι ακριβώς έχει συμβεί και ασυναίσθητα, ακόμα μισοκοιμισμένος, κλείνει τη συσκευή δίχως να απαντήσει, την πετά στο κομοδίνο βλαστημώντας, σκεπάζεται και προσποιείται πως θέλει τάχα να συνεχίσει τον ύπνο του. Η γυναίκα, ωστόσο, δεν του αφήνει περιθώρια διαφυγής. Ανασηκώνεται, κάθεται στο μαξιλάρι, τραβάει το σεντόνι να καλύψει το κορμί της αφήνοντάς τον σχεδόν ξεσκέπαστο και επιτίθεται:

– Ποια ήταν αυτή;

– Πού θες να ξέρω; Λάθος έκανε.

Η απάντηση έρχεται με καθυστέρηση κάποιων δευτερολέπτων. Μιλά ανόρεχτα, δήθεν αδιάφορα, έχοντας συνεχώς στραμμένη την πλάτη προς το μέρος της. Αυτή δεν αντιδρά αμέσως. Έχει τραβήξει το σεντόνι ως τον λαιμό. Τρέμουλο ανεξέλεγκτο ταραίζει το κορμί της κι ακούγονται τα δόντια να χτυπούν.

– Το λάθος ήτανε δικό μου, βρε γελοίε, που σε πίστεψα.

Μόλις που ακούγεται η φωνή της· ο τόνος συγκαλύπτει

ζήλια, θυμό, απογοήτευση κι αηδία. Εκείνος δεν μιλά· αγουροξυπνημένος, στριμωγμένος, με μυαλό θολό και κεφάλι ζαλισμένο, επιλέγει τη σιωπή αναγκαστικά. Ούτε η γυναίκα όμως συνεχίζει – τυλιγμένη στα σκεπάσματα, ακίνητη, τα χείλη άσπρα.

Σηκώνεται έπειτα από λίγο, περνά από πάνω του πατώντας, μάλλον άθελα, το μπράτσο του (συγκρατεί αυτός το βογκητό και τη βρισιά που ανεβαίνουν) και βγαίνει απ' το δωμάτιο. Ακούγεται έπειτα από λίγο το νερό να τρέχει απ' την ντουζιέρα.

Ακουμπά την πλάτη του στα κάγκελα του κρεβατιού, σκεπάζεται, τρίβει με την παλάμη το πονεμένο χέρι και ψάχνει για τσιγάρο. Ανάβει, πιάνει μετά το κινητό, το κοιτά λες κι αντικρίζει πρώτη φορά παρόμοια συσκευή κι ύστερα το απενεργοποιεί. Σκέφτεται πως θα έπρεπε να είχε κάνει τη συγκεκριμένη κίνηση από το προηγούμενο βράδυ, αλλά πού μυαλό· ήτανε και πιωμένος!

Ο ήχος του νερού στο μπάνιο αμείωτος. Προσπαθεί να σκαρφιστεί κάποια δικαιολογία. Ζορίζεται, αλλά δεν βρίσκει λύση και ο καπνός τού φέρνει αναγούλα. Σβήνει στο σταχτοδοχείο το τσιγάρο με μανία. Άντε στο διάολο, μουρμουρίζει, δίχως να διευκρινίζει, ωστόσο, ποιαν, ποιον ή τι στέλνει στην κόλαση. Σέρνεται πάλι κάτω από τα στρωσίδια και κλείνει τα μάτια.

Βγαίνει η γυναίκα από το μπάνιο τυλιγμένη στο μπουρ-

νούζι του και φορώντας τις παντόφλες του. Στέκεται όρθια δίπλα απ' το κρεβάτι, ακριβώς πάνω από το κεφάλι του και τον κοιτάζει. Εκείνος εξακολουθεί να προσποιείται πως κοιμάται.

— Αναίσθητε, μονολογεί σαν να τον φτύνει.

Συγκρατεί συνειδητά την όποια αντίδρασή του. Ανοίγει πρώτα το ένα μάτι, έπειτα το άλλο, εκτιμά την κατάσταση και:

— Έλα, ρε Έλενα κορίτσι μου, ηρέμησε.

Αντιδρά κουνώντας απογοητευμένη το κεφάλι και ρωτά δίχως να τον κοιτά.

— Ύστερα απ' ό,τι συνέβη, αυτό μονάχα βρήκες να πεις;

Δεν περιμένει όμως απάντηση. Τριγυρνά στο δωμάτιο νευρικά αναζητώντας τα ρούχα και τα εσώρουχά της, που είναι πεταμένα μαζί με τα δικά του στο πάτωμα, στις καρέκλες και τα έπιπλα. Οι σκόρπιες ξαναμμένες αναμνήσεις της προηγούμενης βραδιάς σε συνδυασμό με την πρωινή ψυχρολουσία φουντώνουν τον θυμό και πολλαπλασιάζουν την απογοήτευσή της πιο πολύ κι από τη στάση του.

— Δεν το πιστεύω!

Μονολογεί δίχως να τον κοιτά περνώντας τη δεξιά πατούσα στο κιλοτάκι.

— Ο λύκος κι αν εγέρασε...

Συνεχίζει τραβώντας το εσώρουχο ψηλά. Εκείνος με μισοκλεισμένα μάτια κοιτά ανάμεσα απ' τα βλέφαρα τα στήθη

που πάλλονται ασυντόνιστα ακολουθώντας κάθε κίνηση της. Του γυρνά την πλάτη, κάθεται στην άκρη του κρεβατιού και βάζει το καλσόν. Δεν έχει πει την τελευταία της κουβέντα:

– Μα τι να περιμένεις από κάποιον που βλέπει τους άλλους σαν μυρμήγκια και νομίζει ότι υπάρχουν για να τον υπηρετούν.

Ο άνδρας κρίνει ότι η σιωπή του δεν απέδωσε τα αναμενόμενα ή πως ξεπέρασε εκείνη τα όρια και αντιδρά:

– Βούλωσέ το.

– Έτσι να μιλάς σε όσες έχουν την ανάγκη σου κι όχι σ' εμένα.

Φορά και ανεβάζει νευρικά τη μικροσκοπική της φούστα, βάζει την μπλουζά της και ψάχνει τα παπούτσια. Τα βρίσκει, στέκεται πάλι πάνω απ' το κεφάλι του. Τον κοιτάζει· φαινομενικά πιο ήρεμη.

– Ήρθα επειδή σε πίστεψα και φεύγω γιατί δεν μου κάνεις πια.

– Πολλά λες...

Παίρνει την τσάντα, προχωράει, κοντοστέκεται στην πόρτα, γυρίζει αργά το σώμα της.

– Και να θυμάσαι, κύριε Στεφανίδη, όταν θα κοιμάσαι με την επόμενη, να απενεργοποιείς το κινητό.

Ακούγεται ο ήχος απ' τις γόβες στον διάδρομο και η εξώπορτα που κλείνει δυνατά. Αρπάζει εκείνος το τηλέφωνο και το πετά στον τοίχο· η συσκευή διαλύεται.

Ανάβει κι άλλο τσιγάρο, μα με την πρώτη ρουφηξιά το σβήνει κάνοντας έναν μορφασμό αηδίας. Σηκώνεται απ' το κρεβάτι (αργές κινήσεις, κουρασμένες), μπαίνει στο μπάνιο, ανοίγει το νερό και μένει κάτω από την ντουζιέρα. Περνά κάμποση ώρα δίχως να κινείται. Ύστερα σαπουνίζεται, ξεπλένεται, ψάχνει για το μπουρνούζι, αλλά δεν το βρίσκει. Βρίζει. Ξυπόλυτος και στάζοντας ξαναγυρίζει στην κρεβατοκάμαρα για να σκουπιστεί και να φορέσει τις παντόφλες του – γεμίζει ο διάδρομος νερά.

Ανοίγει το ψυγείο, ρουφάει δυο γουλιές χυμό απευθείας από το κουτί συσκευασίας και φτιάχνει καφέ. Αργότερα, καθισμένος στην πολυθρόνα του γραφείου του, έχοντας δίπλα το φλιτζάνι που αχνίζει, ανάβει το τρίτο του τσιγάρο, που το καπνίζει ως το τέλος. Κοιτάζει το ρολόι· η ώρα έντεκα και μισή.

Σηκώνεται, μαζεύει απ' το πάτωμα τα ρούχα και τα σκορπισμένα εξαρτήματα του κινητού τηλεφώνου, πετά στα σκουπίδια τα χρησιμοποιημένα προφυλακτικά που ανακαλύπτει κάτω από τα σεντόνια. Ντύνεται και επιχειρεί να συναρμολογήσει τη συσκευή.

Δημήτρης Μίγγας

Έρως ανίατος

Ένας συγγραφέας επιχειρεί να γράψει ένα μυθιστόρημα θέλοντας να μιλήσει για τη φθορά του σώματος και τις εκπτώσεις φιλοδοξιών και ονείρων. Ωστόσο ο ηθοποιός ήρωάς του (δίχως αυτό να είναι στα σχέδια του δημιουργού) ερωτεύεται μια μοναχική, ξεχωριστή και ιδιόμορφη γυναίκα. Ο συγγραφέας επιδοκιμάζει την πρωτοβουλία του και αποφασίζει να ασχοληθεί επιπλέον με την έκρηξη και τον αναπότρεπτο μαρασμό της ερωτικής σχέσης. Σελίδα τη σελίδα ξαναβρίσκουν όλα τον κανονικό ρυθμό. Όσπου ένα απόγευμα η ηρωίδα επισκέπτεται τον συγγραφέα στο σπίτι του...

Κάποιες φορές οι ήρωες ανεξαρτητοποιούνται, λειτούργουν αυτόνομα, ακόμα και ανταγωνιστικά προς τον συγγραφέα. Από ένα σημείο και μετά είναι τέτοια η διαδοχή των γεγονότων, των σκηνών και των διαλόγων, που ο συγγραφέας δεν είναι σίγουρος για το πού θα οδηγήσουν οι ήρωές του τον ίδιο και το μυθιστόρημά του.

ISBN: 978-618-03-0347-6

9 786180 303476

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ.: 80347

